

De Zee van Dromen

De eerste stap aan boord van het schip voelde alsof hij een ander wereld binnenstapte, niet een droom, maar iets dat tegelijk échter en zachter was dan de werkelijkheid.

De planken van het dek gloeiden in het licht van de Spiegelzee.

Ze voelden warm onder zijn voeten, alsof het schip leefde en zijn komst voelde.

“Welkom aan boord van de Wasmand Express,” zei Bear trots.

Hij droeg een jas van rood fluweel, versleten aan de mouwen, en een hoed met een gouden knoop. In zijn poot glinsterde zijn houten lepel als een zonnestraal.

„Een Wasmand ?” vroeg Foezel verbaasd. Bear lachte bulderend. “Ooit begonnen als een gewone wasmand, maar nu mijn onverwoestbare schip.”

Hij boog zich naar Foezel toe. “En vandaag, jongen, wordt jij mijn eerste stuurman.

De lucht boven de zee was vol van kleur, alsof iemand er duizenden tinten in had gemengd. Roze, goud, blauw, lavendel.

Foezel keek naar de golven. Ze bewogen niet door de wind, maar door zijn gedachten. Als hij bang was werden ze meters hoog, als hij lachte, schitterden ze als kristal.

“Ze reageren op jou,” zei Bear, die naast hem kwam staan. “De Zee van Dromen is geen gewone zee. Ze vaart op moed, niet op stroming.”

“Dan wiegt ze je tot je het vergeet. Iedereen is wel eens bang. Zelfs een kapitein. Zelfs een Bear.”

Foezel glimlachte terug. “Echt waar?”

“Echt waar. Weet je, ik was ooit bang voor melk.”

“Melk?”

“Ja, het schuimt, het sist als je het te warm maakt..pure chaos!” Bear grijnsde breed. Foezel barstte in lachen uit.

De Luma vloog boven hen, haar vleugels lieten sporen van licht achter die als sterren over het dek dwarrelden.

Bear legde zijn poot op het roer. “We zetten koers naar de EILANDEN VAN HEINNERING,” zei hij.

“Daar woont de Windwachter. Zij weet waar de hemel ophoudt en de droom begint.

Foezel keek naar de kompas die voor hem lag, geen wijzer, maar een klein lichtpuntje dat golvend bewoog.

“Hij wijst niet naar het Noorden,” zei hij.

“Nee,” zei Bear. “Het wijst naar waar je hart wil zijn.

“En wat als het dat niet weet?”

Bear keek hem ernstig aan. “Dan wacht je. Het hart weet het wel, het hoofd moet alleen leren luisteren.”

De wind trok aan, en het schip vloog over de zee alsof het vloog.

Foezel leunde over de reling. Onder hem zag hij vissen van licht, doorzichtig, die rondjes zwommen in patronen die leken op letters.

“Ze schrijven iets.” zei hij.

Bear knikte. “De zee praat terug als je kijkt.”

Hij tuurde nog eens en zag woorden ontstaan, zacht gloeiend onder het water.

“JE BENT NIET ALLEEN.”

Hij slikte, en zijn vingers trilden.

“Zie je?” zei Bear. “De zee kent haar reizigers.”

Na een tijd werd de lucht donkerder.

Wolken pakten samen, en de golven werden hoger.

De Luma begon onrustig te cirkelen.

“Wat gebeurt er?” vroeg Foezel.

Bear zette zijn lepel in de grond als anker. “De Schaduwstorm,” zei hij kort. “Iedereen die over deze zee vaart, moet er doorheen.”

De lucht brulde. Golven van zwart licht sloegen tegen het schip.

Foezel greep de reling. Zijn hart bonsde in zijn keel.

“Wat als we zinken?”

Bear keek hem met een grote onverwoestbare blik aan.
“Dan leren we zwemmen.” Maar we zinken niet zolang jij
gelooft dat we blijven drijven.

Foezel kneep zijn ogen dicht. De wind gierde om hem heen.
Hij hoorde stemmen in de storm, fluisteringen, dezelfde die
hij in de rivier had gehoord.

“Je hoort er niet bij...”

“Niemand wil met je praten...”

Zijn hart bonsde harder.

“Ze zijn terug!” riep hij. “De stemmen.”

Bear legde zijn poot op zijn schouder. “Dan praat je terug,
jongen.”

Foezel keek op.

Zijn haren wapperden in de storm, zijn ogen vol tranen.
En hij riep met al zijn kracht:

**“JULLIE VERGISSEN JE! IK BEN NIET WIE JULLIE
ZEGGEN
IK BEN MEER. IK HEB VRIENDEN NU!”**

Zijn woorden trilden door de lucht en raakten de wolken.
De zee lichtte op. De storm kleurde goud.

De stemmen verstomden.

Het water werd stil.

Toen hij zijn ogen opende, zag hij dat de golven glansden. De storm was weg.

Bear lachte. “Zie je nou wel? Geen storm die tegen de waarheid bestand is.”

Foezel ademde diep in. “Ik dacht dat ik nooit zoiets zou durven.”

“Dat dacht ik ook, toen ik voor het eerst melk in moest schenken,” zei Bear serieus, en Foezel begon weer te lachen.

Ze voeren verder, nu onder één hemel vol sterren. Elke ster leek een herinnering die wachtte. De zee rimpelde zacht, als een ademhaling.

Bear gaf Foezel een mok met warme honingdrank. “Drink, stuurman. Dat is geen gewone honing, het is moed in vloeibare vorm.

Foezel proefde het. De smaak was zacht en zoet, en ergens in zijn borst voelde hij een gloed. Een warmte die niet alleen van de drank kwam.

“Denk je,” zei hij, “dat ik ooit terug moet?”

Bear keek naar de horizon, waar de lucht samen smolt met de zee.

“Iedereen moet terug, op zijn tijd. Maar de vraag is, wat neem je dan mee? Het licht dat je hebt gevondenof de angst die je hebt gelaten?”

Foezel keek naar de sterren en voelde het kristal in zijn zak kloppen.

Hij wist het antwoord al, al kon hij het nog niet uitspreken.

Bear stond op en klopte hem op zijn rug.

“Genoeg gepraat, stuurman. De Eilanden wachten.

En met een ferme ruk draaide Bear aan het roer.

Het schip gleed richting de horizon, waar een nieuwe dageraad begon.

Boven hen zongen de sterren, en onder hen straalde de zee.

En ergens, ver weg, klonk de stem van Luro door de wind:

“Goed gedaan, kleine kapitein...”

